kest liñna wärrawast wälja läksid, allewisse köndima. Olli kowwa talwe ja et Tonau jõggi tuggewa jeä katte al, siis kolm nende seast, kes kangemad, wõtsid kätte, hakkasid jeä peäl liugo laskma ning kutsusid neljandamat ka selsi. Agga sesamma, ehk ta kül wannem ei olnud kui seitse aastat, ei annud ennast awwatelleda, waid jäi kalda peäle seisma, otse sepärrast et wannemad tedda ollid kelanud ilma wanna innimesse seltsita jeä peäle minnemast. Agga norem jälle nende seast, kes jeä peäl ollid lusti piddamas, läks koggematta ühte auko, mis teisel päwal jeä sisse olli raiutud, ja nüüd wast õhhukesse jeä korra peäle wõtnud; jeä löhkes temma jalge alt katki ja pois wajus umbe. Kui seltsimehhed sedda näggid, ehmatasid nemmad ni wägga ärra, et hirmo pärrast kojo jooksid. Meljas, se seitsmeaastane, kes kalda peäle seisma jänud, tuletas selsamnial silmapilkul mele, et issa wägga olli kiitnud üht armsa süddamega meest, kes warmalt wette olli karganud, üht innimest weehäddast peästma, ja äkkitselt sündis meel temma sisse, teisele appi minna. Olli temma esmalt sannawõtlikko mele pärrast jeäd katsumatta jätnud, nüüd jonega jeä peäle ruttas, et omma issa mele pärrast tehha. Ta heitis wibimatta augo kõrwa kõhhuli mahha, sai õnneks käega poisi karwust kinni ja katsus tedda wäggise wälja kiskuda, agga ram olli kassin. Ommeti jäi temma se õnnetuma poisi peast tuggewaste kinnipiddama ja tõstis heält ni paljo kui ial sutis, sennigo temma appi hüüdmisse peäle rahwas liggi joudsid ja aitasid poisi kest wee seest wälja tõmbata. Olli waene jo külmast woetud ja pool hingeto, agga kanti tedda holega keigeliggedama honesse, ühte kauni willo tuppa, peästeti warmalt temma liikmed märjaist ridist lahti, pandi temmale willast tekki ümber ja hoõruti sojendatud wiltse ridega sennigo jälle hinge sai. Se weike seitsmeaastane, kelle nou